

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 2508/11
Дана 21.10.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Мирјане Цветковић председника већа, др Владана Станојева и Сузане Гудураш, чланова већа, са саветником суда Весном Слијепчевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље Б. Д. из Б. П., Улица ... , коју заступа С. М., адвокат из Б., Улица ... , ради поништаја решења туженог Покрајинског Секретаријата за социјалну политику и демографију, број ... од ... године, у предмету породичне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 21.10.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива поништено је решење Општинске управе Општине Б. П., број ... од ... године, којим је утврђено да тужиља, удова покојног Б.Б., бившег из Б. П., за живота признатог мирнодопског војног инвалида IV групе, има право на породичну инвалиднину у месечном износу од 10% од основа, тј. од просечне зараде без пореза и доприноса у Републици из претходног месеца, увећане за 80%, почев од ... године па док постоје за то законом утврђени услови. Ставом 2. оспореног решења одбијен је захтев тужиље за признање права на породичну инвалиднину.

Тужиља је тужбу поднела Управном суду дана 04.03.2011. године. У тужби наводи да је оспорено решење незаконито, донето на штету тужиље. Наводи да другостепени орган није поступио по налогу Управног суда, већ је поново донео своје решење, којим по други пут поништава првостепено решење. Сматра да је образложење решења у супротности са пресудом Управног суда Уп. број 15205/10 од 18.11.2010. године, као и са Законом о

основним правима бораца, војних инвалида, јер наведени закон не познаје категорију избеглица. Уз то наводи да је покојни супруг тужиље од октобра ... године па до смрти остварио право на своју инвалидску пензију у Републици Србији и то преко поштанске штедионице. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор, Управни суд је оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је:

Тужба неоснована.

Правилно је по оцени суда тужени, у извршењу пресуде Управног суда у Београду 17. У. 15205/10 (2008) од 18.11.2010. године, у вршењу ревизије применио одредбе материјално-правних прописа на које се позвао, а за своју одлуку тужени је дао разлоге које као правилне у свему прихвата и овај суд. Ово стога, јер покојном супругу тужиље у Републици Србији од стране надлежног органа није било признато својство мирнодопског војног инвалида на основу Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“ број 24/98...25/00). Дакле правилно је закључио тужени орган у вршењу ревизије да тужиља не испуњава услова за признавање права на породичну инвалиднину, обзиром да се у Републици Србији не може признати право које се изводи из статуса мирнодопског војног инвалида њеног покојног супруга, коме статус мирнодопског војног инвалида није био признат од стране надлежног органа у Републици Србији, већ му је то право било признато решењем органа друге државе.

Неосновани су наводи тужбе да је образложење туженог решења у супротности са пресудом Управног суда, Уп број 15205/10 од 18.11.2010. године, тј. да је супруг тужиље од 18.10.1991. године остварио право на инвалидску пензију. Супротно овим наводима тужбе, тужени орган је по оцени суда правилно размотрио списе предмета и утврдио да корисницима борацко-инвалидске заштите који су из других република некадашње СФРЈ прогнани или су избегли у Републику Србију, односно СРЈ, а којима су права из области борацко-инвалидске заштите била призната од стране надлежних органа тих република, је уствари успостављена исплата инвалидских примања из тадашњег савезног буџета. Наведана исплата је имала вид хуманитарне помоћи и иста није представљала њихово законско право. Овим корисницима исплата је вршена у Поштанској штедионици, али им нису призната

друга изведена права, нити иза њихове смрти чланови породице могу стећи одређена права.

Суд је ценио и друге наводе тужбе, али налази да они не могу бити од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима.

Због наведених разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/2009), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 21.10.2011. године, III-2 У. 2508/11

Записничар

Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија

Мирјана Цветковић, с.р.

**За тачност отправка
управитељ писарнице**

Дејан Ђурић

ВС/ИА